

3 m lang en lopen elk van de bovenste vin (T1) naar de onderste vin (T2). We creëren met een stevige ring een (verstelbaar) ophangpunt, dat ongeveer loodrecht boven de bovenste ligger komt (bij een platliggende vlieger).

Gebruik (bij de hier gegeven afmetingen) vliegertouw met tenminste 40 kg trekkracht. Ik zelf gebruik vliegertouw met een trekkracht van 80 kg. Deze vlieger vliegt bij zwakke wind uitstekend zonder luchtanker (en komt dan vaak steil boven je hoofd te staan). Bij wat hardere wind is een luchtanker nodig.

Roland Mathijssen, Roosendaal.

MAKING AND FLYING KITES

door Ambrose Lloyd
Charles Mitchell en
Nicolette Thomas

uitgave John Murray, Londen 1975
95 blz. 18 x 23,5 cm prijs f 7.50.

Dit Engelstalige boekje, twaalf jaar geleden uitgebracht, is nog steeds te koop. Op het eerste gezicht aantrekkelijk, degelijk gebonden. Een deel van de eenvoudige zwartwit tekeningen is in vierkante kader-tjes gezet waarvan er 9 op een bladzijde kunnen, als een stripverhaal. Geen kleur, geen foto's, maar het voorwoord belooft veel: "Anders dan andere boeken, laat dit zien hoe je vliegers maakt door wetenschappelijke uiteenzetting van de aerodynamische beginselen waar je bij het oplaten mee te maken hebt". Dat wetenschappelijke blijkt wel mee te vallen, want de theoretische uitleg van het vliegeren is hier al net zo onvolledig en vaag als in de meeste andere boeken.

Verwarrend is dat bij een van de schema's ijskoud staat dat de lucht onder het draagvlak een lagere druk krijgt.

Het boek als geheel is toch niet onredelijk van opzet. Deel 1 (ongeveer de helft) omvat geschiedenis, theorie, praktische aanwijzingen voor het oplaten, spelletjes en decoratie plus vliegertoebehoren, waaronder een goede haspel. Deel 2

bespreekt materiaal en konstruktie en daarna de bouw van 16 modellen. In die modellen wordt een niet-opvouwbaar konstruktie met vierkante stokjes volgehouden die nu verouderd mag heten, met de slee als toevallige en ongezochte uitzondering. De maten zijn afgerond, zowel in inches als metrisch. Bamboe wordt vaak toegepast, maar de aanwijzing voor het buigen boven een vlam gaat vergezeld van een foutieve tekening. Je krijgt de indruk dat de samenstellers de vliegers niet echt hebben gemaakt. De ééncellige Bell wordt terecht als regelmatig viervlak voorgesteld, maar voor de bekleding moet je een rechthoekige driehoek nemen, waarvan de schuine zijde de som is van de rechthoekzijden. Ra ra hoe kan dat! Verderop bij de viercellige Bell wordt het bekledingspatroon wel korrekt weergegeven. Op het kleurige omslag is de laatste vlieger echter weer in een onmogelijke positie getoemd. Bovendien staat daar de Marconivlieger ondersteboven. Dat is geen fout van de tekenaar, want de vlieger wordt in het boek ook behandeld met de beide kluiverzeilen als "bottomflaps". Ik wil niet uitsluiten dat de Marconi in die stand echt kan vliegen maar gebruikelijk is het niet. Er zijn heus ook wel aardige dingen in het boekje te vinden, maar aanbevelen kan ik het niet.

harm

